

De-atâta repetată-ntunecare

Marin Mihalache

Ca niște păsări într-o colivie
Ne repetăm și nimeni nu mai știe.

Cu cât stăm prad-acelorași ispite
Cu-atât ni-s aripile mai tocite.

Nu-i vina noastră vina e primară
Când s-au iubit părinții-ntâia oară

Și noi trăim același vechi păcat
De-atâtea ori prin carne repetat.

Din veac în veac fără ieșire
Și fără loc de primenire

Ne repetăm pe-aceleași oseminte
Neputrezite-n cripte și-n morminte.

Netulburate lumile se cern
Redizolvând zăpezile-n infern

Zăpezile, zăpezi pe care iată
Nu le-am redat luminii niciodată

Ci s-au topit în noi în fiecare
De-atâta repetată-ntunecare.